

Tản Mạn Đầu Năm Con Gà

Tôi chưa bao giờ rời nơi cư trú vào những ngày 1 tháng giêng dương lịch hay ngày mùng một tết âm lịch. Những ngày tết chỉ loanh quanh trong thành phố nơi cư ngụ cùng với gia đình hay bạn bè trong vài bữa tiệc nhỏ đầu xuân. Không như lúc còn ở Việt Nam, lúc nhỏ thì tùy thuộc vào những sinh hoạt và nề nếp chung của gia đình, đến khi trưởng thành và đi làm, có gia đình rồi, những sinh hoạt trong ba ngày tết cũng bắt đầu đổi thay với trách nhiệm của người chủ gia đình theo quan niệm xưa của người Việt Nam.

Bình thường tôi không quan tâm đến ngày tết Tây lắm, trừ đêm 31 tháng 12 ngồi trước màn hình để nghe người ta đếm từ 10 xuống đến zero và nhìn quả cầu rơi từ tháp cao xuống trong tiếng reo hò vui mừng của ba bốn triệu người đang “chen vai sát cánh” tại Times Square, thành phố Nữ Ước. Đã ngoài hai mươi năm, năm nào cũng vậy, thường thì trong tháng 12 dương lịch, tôi nhận được những lời chúc qua các tấm thiệp, sau này qua email, tôi cũng gửi lời chúc qua email hoặc thiệp. Vào dịp tết âm lịch, bạn bè khắp nơi gửi email chúc tết, trong email còn có những hình ảnh như hoa đào hoa mai... chú Trâu chú Khỉ hay chú Ngựa chú Gà (như năm nay)...hoặc những câu đối, thơ, vè để tạo niềm vui cho nhau. Tôi cũng gửi vài câu thơ chúc tết mừng xuân cho bạn bè, nếu có thì giờ, viết đôi trang nói về những mùa xuân xưa ở Đà Lạt, Sài Gòn hay những cái tết lang thang trên những nẻo đường Du ca thời sinh viên, nhắc lại tết Mậu Thân bị cắm trại trăm phần trăm ở trong rừng Chí Linh với mấy quả lựu đạn đeo quanh mình và cây súng carbin cổ lỗ sĩ. Đặc biệt mười năm trở lại đây, cứ sắp đến ngày 23 tháng chạp, tôi lại gõ thơ thành vè dân gian trong những Sớ Táo Quân kể lể những chuyện “trời ơi đất hỡi” dưới cỏi trần gian ô trược này, những chuyện buồn, chuyện chết chóc, chửi bới, tranh giành, khoe khoang, khùng bớ (đủ loại)...nhiều hơn là những chuyện vui. Hóa ra, nghiệm được rằng: càng sống mình càng thấy buồn nhiều hơn là vui. Vui đến rồi vui đi nhưng buồn đến thì buồn cứ mãi ở lại...dai dẳng mãi.

Tết đến ở xứ Hoa Kỳ này, dù thiên hạ có tấp nập mua sắm tết, trưng bày hàng họ, hoa trái đủ loại đủ màu, pháo nổ lân mừng...cỡ nào

đi chẳng nữa thì, cái vui cái mừng ấy cũng giới hạn đi ít nhiều...vì mấy ai lại không có riêng nỗi lòng u uất nhớ quê. Mỗi người một tâm sự, mỗi người một nỗi nhớ, mỗi người một cõi riêng được đóng trong một “khung tết ngày xưa”. Chẳng thế mà người ta, trong những ngày giáp tết, tậu về nhà vài tờ ‘báo xuân’ để lúc rỗi rảnh lần giở ra đọc những bài viết có nhắc đến những ngày tết ở quê nhà. Năm nào cũng vậy, tôi mua vài tờ báo xuân như Người Việt, Việt Stream hay Việt Báo. Trước tết Đinh Dậu tôi có mặt ở vùng Little Sài Gòn hai tuần và được bạn bè có tặng mấy tờ báo xuân. Lướt qua mục lục trên tờ Người Việt, thấy ngoài một số ít bài viết những đề tài khiếu bình luận hay tham khảo có tính các chính trị, xã hội, kinh tế, thơ văn tranh ảnh..., có những bài viết của một số tác giả trong hoặc ngoài nước kể lại những chuyện tết ở Việt Nam, chẳng hạn trên tờ Việt Stream có bài “Kinh đô Huế Với Những Lễ Hội Mùa Xuân” của Võ Hương An, “Hương Sắc Xứ Kiêng Cái Mơn” của Lê Đỗ Bích Trâm, “Tết Ở Cà Mau” của Nguyễn Trọng Tín hay “Đi Về Phía Mùa Xuân Sau Ngày ‘Di Cư’ của Nguyễn Huy. Thế là người Việt hải ngoại dù gốc Bắc, Trung hay Nam cũng đều có cơ hội nhìn lại hình ảnh của chính mình qua các bài viết đặc trưng của mỗi miền.

Little Saigon là thủ đô của những người tị nạn cộng sản có những nét đặc thù mang nhiều Việt tính. Đã nhiều năm tôi đọc báo hoặc nghe radio, xem truyền hình nên cũng hiểu một phần nào sinh hoạt tại đây. Nhân có mặt ở Little Sài Gòn những ngày trước tết, tôi cũng ghé mắt nhìn để biết một vài sinh hoạt đón xuân. Nói chuyện mua bán, có thể tóm gọn là “trăm người bán vạn người mua” với cả vạn món hàng mà nhắm mắt lại ai ai cũng có thể hình dung ra được: bánh mứt hoa trái, rượu trà, quần áo, quà cáp vô số...Vào trong khu chợ tết Bolsa thấy, ngoài màu vàng xanh tím hồng của các loại bông hoa cây trái (thật lẫn giả) là một màu đỏ chói trông rất khó chịu của những chiếc lồng đèn hình tròn kiểu Tàu và những núi bao lì xì màu đỏ gây ấn tượng như là màu máu trong rừng cờ xí của các nước xã hội chủ nghĩa. Trên những chiếc lồng đèn được vẽ trang trí hình những đứa con nít Tàu với “tóc đuôi sam” và chiếc nón vải chẳng khác nào chiếc trách kho cá úp lên đầu. Hình ảnh chợ tết ở Cali vẫn mang nhiều “màu sắc Tàu” hơn là Việt. Không hiểu trong nước, hình ảnh ngày tết ở Hà Nội hay Sài Gòn

còn sắc mùi Bắc Kinh đến cỡ nào! Cách đây vài năm tôi có thấy trên báo chí hải ngoại tấp chày các loại bao lì xì kiểu Ba Tàu và khuyến cáo nên mua bao lì xì kiểu Việt Nam Cộng Hòa nền màu vàng, trên có hoa hình hoa mai hoa đào và những chữ “Chúc Mừng Năm Mới” kèm theo có cờ vàng thanh nhã đẹp mắt. Nhưng những “bao lì xì” đó hoàn toàn không thấy bán ở khu Little Sài Gòn. Một điều đáng buồn!

Mỗi buổi sáng tôi lái xe từ Huntington Beach đến quán cà phê Boulangeries trên đường Brookhurst hoặc Paris Café trên đường Edinger để ngồi cùng Phạm Bá Đức, Nguyễn Đình Cường, cuối tuần có thêm Bùi Đình Phùng, Huỳnh Tấn Đôn và Võ Thanh Xuân. Thỉnh thoảng uống cà phê với anh em Hướng Đạo. Nhiều buổi sáng lái xe đi trong những cơn mưa lạnh. Mưa khiến nhớ Đà Lạt quá! Ngồi bên trong cửa kính cũng thấy một số sinh hoạt của người Việt tại đây, nhìn qua bên kia đường thấy toàn bảng hiệu viết toàn chữ Việt Nam đủ màu sắc. Hầu như ngày nào Phạm Bá Đức cũng thấy cho mấy tờ nhật báo: Người Việt, Viễn Đông, Việt Báo...để mang về phòng đọc hết tin tức ở mấy trang đầu rồi xếp đống...đâu có thì giờ để mà đọc hết. Xem truyền hình qua các đài Việt Nam thấy thiên hạ rộn rịp mua sắm tết, các hội đồng hương, các đoàn thể tổ chức những buổi họp mặt tất niên, tân niên, hội chợ tết sinh viên, hội tết cộng đồng, chào cờ đầu năm, diễu hành đầu xuân...Nói chung là thiên hạ đua nhau ăn tết làm sao cho càng giống tết ở Việt Nam càng tốt...Các chùa chiền cũng tung lên màn ảnh những quảng cáo không kém những quảng cáo thương mại...nghĩa là cũng có tặng quà, hái lộc, trình diễn văn nghệ và dĩ nhiên không quên phần “cầu an giải hạn” cho tín đồ...Năm nay California mưa khá nhiều và chính quyền tiểu bang ra thông báo là Cali đã hết hạn hạn. Như thế chẳng phải Cali đã được “giải hạn” hay sao? Ước gì các vị chủ chùa “giải hạn” làm sao cho “trời mưa xuống” chứ “cái nghiệp” của mỗi người, theo thuyết nhà Phật, chính những người đó mới tự “giải” cho mình được mà thôi! Các vị chủ chùa cộng “nghiệp” của hàng trăm hàng nghìn người để rồi “giải hạn”, e rằng chẳng dễ đâu...

Câu đầu tiên của “tản mạn” này tôi có viết...*tôi chưa bao giờ rời nơi cư trú vào những ngày 1 tháng giêng dương lịch hay mừng một tết âm lịch*. Thế mà năm nay (2017) tôi lên máy bay sang Cali vào ngày 1

tháng 1 – 2017 nên đã mắt thấy tai nghe vài điều ghi trên. Tôi trở lại thành phố Houston hôm 18 tháng 1 (nhằm 21 tháng chạp âm lịch) và cũng đã book vé qua Cali vào ngày 30 tháng chạp năm Khi để lang thang những ngày đầu xuân Con Gà ở Cali xem sao. Tôi có hẹn với Phạm Bá Đức sẽ dự ngày họp mặt đồng hương Di Linh và anh chị em cựu học sinh trung học Lê Lợi, cũng đã đặt chỗ để dự Tân niên của đồng hương Biên Hoà vốn là quê của “bè trên”. Nhưng trời không chiều lòng kẻ thích “lang bạt kỳ hồ” như tôi. Do vậy, đêm ba mươi đành phải nằm nghe mưa rơi tí tách cùng cơn gió lạnh từ miền Bắc tràn về.

Buồn quá trong đêm ba mươi. Nhớ Đà Lạt lạ lùng. Gọi điện thoại về thăm hỏi và chúc tết mấy đứa em và vài người bạn. Bên đó đã là sáng mông một tết. Không biết sáng mông một có mưa phùn như dạo nào, lúc tôi còn ở Đà Lạt hay không?

Phong Châu